

správa je vedená ve Stanovicích přesto dál až do roku 1630. Zdá se že ve Stanovicích se lutherský kněz nebo kazatel zdržoval snad potají/protestantská matrika končí v roce 1630/. V březnu 1628 už se sloužili v kostele katolické vyznání víry. Ženy se prý k tomu nedaly tak lehce přinutit. Pokatolicštění bylo dosaženo strachem z konfiskace majetku. V roce 1755 zemřel Jan Adam II. z Questenberka a své panství Bečov odkázal synu svého bratra Dominiku Ondřeji Václavu hraběti Kounici z Rittberka s podmínkou, že připojí ke svému jménu i jméno Questenberkovo/zetel bez dědice/. Podmínka byla splněna a za jeho vlády se stalo jeho panství vzorové. Zákládal nové vsi a stavající se rozrostaly, ale také v ten čas rádil v našem kraji jeden z největších hladomorů. V letech 1771 až 1772. V roce 1771 panovaly kruté zimy a to ještě koncem března, jen s obtížemi se dalo obdělat polnosti a pak od června pršelo neustále celých šest neděl. Ve stanovické pamětní knize je dochována ústní tradicí vzpomínka starého Stanovického piláře, narozeného někdy kolem roku 1750, na tento hladomor. Obili se tenkrát ve Stanovicích sušilo po troškách na plotech a kulnách. Korec obili se kupoval za 50 zlatých a za to prý tenkrát byla polovina slušné chalupy. Vrchnost tenkrát rozdělovala mezi lid obili. K zátkoku císařovny Marie Terezie byla do Čech dopravena mouka a obili z Uher a mnoho rýže. Starý pilář vzpomíná, jak se proslechlo, že císař Josef je v Bečově a lidé byli vabídnuti, aby se dostavili na zámek, bylo prý mnoho nářku. Lidé se domnívali, že budou muset obili vracet. Byli však radostně překvapeni, když jim bylo oznámeno, že jim císař obili daroval. V době hladomoru se prý dospělí i děti plazily po loukách a pojídali trávu. Na vsi ležely psy ožrané mrtvoly těch, kdož zemřeli hladem. Vyvařovalo se seno a pohozené kosti. Teprve požehnaná úroda v roce 1773 učinila hladu konec. Přispělo i nově založené pěstování Brambor, které naši lidé do té doby téměř neznali. Dalším hladovým rokem byl rok 1817. Rozšířené pěstování Brambor však zabránilo katastrofě. V roce 1781 bylo zcela zrušeno nevolnictví. Za změněných poměru nestačila vrchnost obdělávat ve vlastní režii všechnu svou rozlehlu pudu a tak její část byla pronajímána poddaným do pachtu. I stanovický vrchnostenský dvur byl v této době pronajat. Stával v místech domu čp. 35, 95, 96 a 108. Čp. 35 bylo původně jeho obytnou budovou, ostatní čísla byla na obytné budovy upravena z hospodářských budov později, když dvůr byl prodán. V čp. 35 žili po chalupě Raimund. Svého času se tam tísnily až čtyři rodiny a rodina Hergetů svým potomkem - Věrou provdanou Šnajdarovou tam vlastně bydlí dosud. Čp. 95 nazývali mlýnský domek, protože jej koupil rod Philippů a Hilitzerů, jež držel také stanovický mlýn. V roce 1955 byl domek zbořen. Čp. 108 - dnes slouží za hospodářskou budovu k čp. 35. V čp. 96 bydlela rodina Flothů, dnes v něm bydlí p. Batrla. V roce 1812 převzal bečovské panství syn dosavadního majitele Alois kníže z Kounic, Rittberka a Questenberka. Hned v roce 1813, prodal jej však vévodovi Fridrichu Alesandru von Baufort

-Spontini z rakouské větve staré belgické šlechty. Po Fridrichově smrti převzal bečovské panství /tím i Stanovice/, jeho starší syn Ladislav. Zemřel bezdětný, panství převzal jeho maldší bratr Alfréd von Baufort-Spontini a dal je spravovat do roku 1848 vychovatelem P. Gerhardem Mertensem, belgickým premonstrátem. Bečovské panství mělo tehdy 11 vrchnostenských dvorů, mimo jiné i dvůr ve Stanovicích. K bečovskému panství patřilo něco přes 705 hektarů pozemků. Stanovický lesní revír měl, přepočteno na naše míry, téměř 81 hektarů. K bečovskému panství se kolem roku 1840 psalo celkem 32 obcí. Mimo jiné i Staré a Nové Stanovice, Dražov a Hlinky. Majitelem po Alfrédovi z Beaufort-Spontiny se stal v roce 1888 jeho syn Bedřich. Zemřel za první světové války 26.9.1916. Majetek poté zdědil jeho syn Dr. Henrich vévoda von Beaufort-Spontini, jenž se stal po zrušení titulu po válce obyčejným Beaufortem. Dr. Henrich Beaufort zůstal majitelem do konce druhé světové války.

Stanovice měly koncem roku 1840 102 domů a 693 obyvatel. Hodně se v té době rozrůstaly. Kolem roku 1780 měly jen 86 domů. K 31. prosinci 1900 měly oboje Stanovice 148 domů z toho Nové Stanovice 32 domů. Obyvatel bylo 1207, z toho v Nových Stanovicích 217 osob. Všichni byli katolíci až na tři obyvatele německé národnosti. Velké usedlosti byly dvě, koní 14, hovězího dobytka 417 kusů a jen 17 prasat. V prosinci 1930 čítaly oboje Stanovice 1076 obyvatel. Ke dni 17. května 1939 pak 958 obyvatel a 300 domácností. Mužského pohlaví bylo 462 osob, předkolních dětí bylo 59, školáci do 14ti let 128, mládež od 14 do 18ti let 58 a osob přes 65 let 82. 241 rodin se živilo zemědělstvím, nebo lesnictvím, 430 průmyslem a řemeslem, 142 obchodem a dopravou, 42 bylo zaměstnaců, 92 příslušníků samostatných povolání. Domů v obou Stanovicích bylo 171. V dubnu 1956 je v obou Stanovicích 396 obyvatel a obývaných domů je 83. Mužů je 129, žen 143, dětí do 15ti let 124. Z dospělých je 171 Čechů, 62 Němců, 26 Slováků, 8 Maďarů a 5 Rusínů.

Dne 7. září 1848 byl vydán patent o zrušení podanství. V roce 1849 bylo na soudním okrese Karlovy Vary zřízeno 30 obcí, jakožto nových správních útvarů s voleným obecním výborem a obecní radou. Zmizeli rychtáři, mezi nimiž byl ve Stanovicích v roce 1600 Pavel Gotssel, Petr Raif a kolem roku 1713 Martin Wagner. Do čela obcí byli postaveni představení obce. Prvním v roce 1885 je jmenován Falb. Ve Stanovicích se hodně stavělo v tak zv. chebském stylu, ten ovšádl časem veškeré obytné stavebnictví. Když vyhořela stanovická fara, byla znova obnovena v roce 1725 rovněž v tomto stylu. Přízemí bylo kamenné a cihlové, patro bylo stavěno z trámů s vyzděním. Největší bohatosti dosáhl chebský stavební styl v letech 1790 až 1820. Pak znenáhla ustupuje zděným stavbám. Konec mu byl učiněn v roce 1860 zákonem zakazujícím na venkově obytné domy ze dřeva. Z doby rozkvětu chebského stylu uvedeme zde překrásný dvůr čp. 73 ve Stanovicích, chráněný památkovým úřadem. Byl vystavěn v roce 1824. Po chalupě se tam říkalo Gangl Aneres-U Ondřej. Býval to čtvrtlánný statek rodu Philippů. Po druhé světové válce tam